

Sygn. akt III CSK 240/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku K. R.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 października 2013 r. Sąd Okręgowy w K. – w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej – częściowo zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 grudnia 2012 r., a w pozostałym zakresie oddalił apelację uczestnika Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta K..

Na postanowienie Sądu drugiej instancji uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarga uczestnika nie spełnia tych wymagań, zwłaszcza że opiera się na zarzucie bierności Sądu drugiej instancji, a więc zaniechaniu czynności i dowodów na okoliczności, których wcześniej ani nie inicjował, ani nie podnosił. Nie dopatrując się ponadto sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z art. 145 k.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).